

fra Kerteminde fremhævede i det hele taget Tilstanden som fortræffelig, saaledes som den er. Man fik det Indtryk, at da det ærede Medlem talte første Gang, var han saa forfærdelig bange for det, som hedder Præparandskoler, ja man fik endogsaa Indtryk af, at det var det ærede Medlems Opfattelse, at der var meget faa Præparandskoler; men efter at han har faaet at vide, at der er Præparandskoler ved næsten alle Seminarier, mener han alligevel, at det er fortræffeligt, som det er. Det ærede Medlem hævdede, at den Undervisning, der gives i disse Præparandskoler, er af en meget løs Natur. Jeg skal ikke udtale mig om, af hvor løs Natur den er, jeg kender ikke meget til disse Præparandskoler, men jeg ved, at ved de Seminarier, hvor der er Præparandskoler, er det de samme Lærere, der underviser i Præparandskolerne som i selve Seminarieret, og man skulde mene, at hvis de har Betingelser for at yde god Undervisning i Seminarieklasserne, har de ogsaa Betingelser for at yde god Undervisning i Præparandklasserne. Men det er efter min Mening slet ikke heldigt at komme ind paa Præparandklasser i stor Stil, det heldigste vilde være, om man kunde gaa den Vej, at Eleverne blev uddannede rundt omkring paa Landet hos dygtige Lærere, men det bliver vanskeligere og vanskeligere.

Det forekommer mig mærkeligt, at det ærede Medlem (Eduard Larsen) i Virkeligheden fremkom med et Forsvar for Parallelklasser i de store Seminarier, der har en saa mægtig Tilgang, at de ikke alene kan have deres Klasser fulde, men ogsaa kan oprette Parallelklasser. Det forbavser mig, at det ærede Medlem kan forsvare dette, navnlig da han som gammel Praktiklærer dog ved, at naar Seminarieelever skal have Undervisning i praktisk Skolegerning, der kan blive af nogen virkelig Betydning, er det for en Skole for meget at faa 50—60 unge Mennesker ind til Undervisning. Jeg kan slet ikke tænke mig, at det skulde skaffe bedre Betingelser for at faa indført Sprogundervisning ved Seminarierne.

Det var blot den Bemærkning, jeg vilde gøre, og jeg vil atter anbefale Ændringsforslaget.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) udtalte en Ængstelse for, at Vedtagelsen af dette Ændringsforslag kunde have til Følge, at Tilgangen til vore Seminarier vilde blive mindre fra Landet og større fra Byerne. Jeg antager, at det ærede Medlem særlig tænkte paa, at en

Del af Købstadungdommen har Lejlighed til ved at gaa i Realskole at faa Præliminæreksamen og ved at gaa i Almenskole at faa Artium, men der maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at under de nuværende Forhold gælder det, at en ung Mand, der kommer med en middelgod Præliminæreksamen eller en middelgod Artium, faar Lov til at indstille sig til Prøve til 2den Klasse. Saa den Afdeling af de unge, som der er Tale om i denne Sammenhæng, har under den nuværende Ordning allerede det Fortrin, de kan faa. Jeg vil dernæst bemærke overfor det ærede Medlem, at jeg nærer ikke den Ængstelse for, at Ungdommen fra Landet skulde, naar Talen er om at møde frem med Kunstskaber, erhvervede i den almindelige Folkeskole, staa tilbage for den Ungdom, der kommer fra Byerne, og jeg tror ikke, at vi, der hører hjemme væsentligst paa Landet, maa stille Fordringerne lavere i saa Henseende til Folkeskolen paa Landet end til Skolerne i Byerne. Jeg nærer altsaa ikke den Frygt, som det ærede Medlem har, og jeg tror, den Ændring, der er Tale om, ikke vil forskyde Forholdene i den Retning.

Den ærede Ordfører (Laursen) spurgte mig om et Forhold vedrørende § 18 VIII. C., nemlig den Sum, der bevilges til Indkøb af Kunstværker til vore Museer. Den ærede Ordfører mente, at denne Sum, der er 75,000 Kr. aarlig, maaske bliver anvendt noget ensidigt, saa der kunde tiltrænges en Regulering. Jeg antager, den ærede Ordfører sigtede til, at der i sin Tid er sket en Forøgelse af Summen med 15,000 Kr. med særligt Hensyn til, at der for disse Penge skulde købes Skulpturarbejder. Jeg skal da oplyse, at i Aaret 1908—09 er der indkøbt for 12,940 Kr. Billedhuggerarbejder, i 1909—10 for 13,700 Kr., i 1910—11 for 10,850 Kr. og endelig i det sidste Aar 1911—12 for 12,600 Kr. Man ser altsaa, at de Summer, der er Tale om, ganske vist ikke naar de 15,000 Kr., men dog væsentligt nærmer sig dertil, og jeg maa maaske erindre om, at i den Skrivelse, Indkøbskomiteen i sin Tid har modtaget, indskærpes det udtrykkeligt, at man skal købe de Kunstværker, der har Værdi, og ikke tage særligt Hensyn til, at der er mange Kunstværker paa Markedet, eller at enkelte Kunstnere har særligt Ænske om at sælge. Jeg antager, disse Oplysninger vil tilfredsstille den ærede Ordfører.

Hermed sluttede Forhandlingen om dette Afsnit.